

[Justitsministeren.]

ændringer i forhold til de gældende bestemmelser i straffelovens § 10, stk. 3 og 4, men betyder dog en øget sikkerhed for, at en lovovertrædelse, der allerede er strafforfulgt i ét land, ikke senere kan danne grundlag for straf i et andet.

Idet jeg i øvrigt tillader mig at henvise til lovforslaget og de dertil knyttede bemærkninger, skal jeg anbefale også dette forslag til det høje tings velvillige behandling.

Endelig skal jeg tillade mig for det høje folketing at fremsætte *forslag til lov om fuldbyrdelse af europæiske straffedomme.*

Med den stadig stigende rejseaktivitet landene imellem er der opstået et øget behov for et internationalt samarbejde også på strafferettens område. Antallet af lovovertrædelser, der begås af udlændinge, vil være stigende. Der er derfor behov for udviklingen af et system, der kan tjene til at sikre en effektiv retsforfølgning i tilfælde, hvor de pågældende lovbyggere efter de hidtidig regler har kunnet unddrage sig ansvaret ved flugt til hjemlandet. Mindst lige så vigtigt er det imidlertid at finde frem til ordninger, hvorved man så vidt muligt undgår, at personer udstår straf i udlandet. Det er indlysende, at længere tids afsoning i et fremmed land, hvor bl. a. sprogvanskeligheder vil indebære en faktisk isolation, ofte vil virke både urimeligt og uhensigtsmæssigt i forhold til den enkelte lovovertræder.

Imellem de nordiske lande er der for adskillige år siden etableret en ordning, der gør det muligt at overføre personer, der er hjemmehørende i et af landene, og som dømmes for en lovovertrædelse i et andet, til afsoning i hjemlandet. Denne ordning har virket efter hensigten.

De nordiske lande har på denne baggrund set det som en opgave i forhold til lande uden for Norden at få tilvejebragt lignende muligheder for at få personer, der dømmes i udlandet, overført til afsoning i hjemlandet. Der er nu gennem Europarådet udarbejdet en konvention om straffedommes internationale retsvirkninger, der vil skabe det ønskede system. Konventionen blev åbnet for undertegnelse den 28. maj 1970, og den blev straks undertegnet af Danmark, Norge og Sverige. Finland, der ikke er medlem af Europarådet, kan forventes senere at blive

tilsluttet konventionen. Af ikke-skandinaviske lande har Den tyske Forbundsrepublik, Holland, Belgien og Østrig undertegnet.

Det hermed fremsatte lovforslag er led i en forventet fællesnordisk lovgivning, der vil muliggøre ratifikation af den europæiske konvention. Det har endnu ikke været muligt at fremsætte tilsvarende lovforslag i de øvrige nordiske lande, men man regner med, at der i Norge og Sverige kan fremsættes forslag i løbet af 1971. Det finske forslag kan først forventes senere.

Den europæiske konvention bygger på det hovedprincip, at hjemlandet, når det overtager fuldbyrdelsen, skal godkende den bevisbedømmelse, der er sket i domslandet. Derimod skal hjemlandets domstole fastsætte en ny sanktion i overensstemmelse med de love og den praksis, der gælder i hjemlandet; man skal dog altid respektere den oprindelige straffastsættelse på den måde, at den nye sanktion ikke må være strengere. Da det danske strafniveau nok gennemgående er ret lavt sammenlignet med det, der er almindeligt i andre europæiske lande, vil denne pligt til ikke at forhøje den oprindelige straf formentlig ikke få større praktisk betydning i tilfælde, hvor Danmark skal overtage fuldbyrdelsen af straffe, der er overgået danske i udlandet. Derimod vil reglen være af stor betydning i tilfælde, hvor Danmark skal tage stilling til, om man skal anmode andre lande om at overtage fuldbyrdelsen af domme, der er afsagt her i landet.

Det bør også fremhæves, at det efter konventionen er en betingelse for overtagelse af fuldbyrdelsen, at den handling, den pågældende er dømt for, ikke alene er strafbar i det oprindelige domsland (gerningslandet), men også i det land, hvor fuldbyrdelsen begæres (hjemlandet). Denne bestemmelse vil være til hinder for, at danskere, der nu befinder sig i Danmark, herhjemme kommer til at afsone udenlandske domme — f. eks. domme afsagt in absentia — for handlinger, som ikke ville være strafbare, hvis de var begået i Danmark.

Den europæiske konvention er efter sit indhold kun anvendelig på fuldbyrdelse af afgørelser, der er truffet efter, at konventionen er trådt i kraft mellem Danmark og den pågældende anden stat. Det fremsatte lov-